

Πρωΐαν τινά ὁ ἄγγελος ἦλθεν εἰς προὔπαντήσιν τῆς καὶ τῇ λέγει :

- Ἡ μήτηρ σου ἐνυμφεύθη σήμερον.
- Ἡ μήτηρ μου ἐνυμφεύθη ;
- Πρὸ μιᾶς ὥρας.
- Καὶ δὲν θὰ περιμένω πλέον εἰμή ; . . .
- Ἐννέα μῆνας.

Ἡ ψυχὴ ἔδραμε νὰ διακοινώσῃ καὶ τὴν εἰδῇσιν τῆς συζύξεως τῆς μητρός τῆς ὡς ἔπραξε καὶ εἰς τὴν τῆς γεννήσεώς τῆς ἐδέχτο δὲ τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς ἀπὸ ὅλον τὸν οὐρανόν. Μάλιστα λέγεται ὅτι ἐδέχτο καὶ παρ' ἀγγελίας ἀπὸ τοῦς λαομονήσαντας ἢ ἀφέντας τι ἡμιτελὲς ἐπὶ γῆς.

Ἐπομένως, ἐπειδὴ οὐδὲν ἀμάρτημα δύναται νὰ ὑπάρξῃ μόνον χωρὶς νὰ παρακαλουθῇται ἀπὸ ἄλλο, καὶ ἡ ψυχὴ αὕτη καθίστατο ὑπερήφανος εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν· δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τὴν πλησιάσῃ τις εὐκόλως καὶ ἀπ' οὗτου ἔμελλε νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν τόσῳ πλέον ἔγεινεν ἀπρόσιτος καὶ ἀτίθαστος ὥστε ἀπέκτισε πολλοὺς τοὺς ἐχθροὺς καὶ μάλιστα ἦλθον εἰς πικρὰς λογομαχίας μὲ δύο προφῆτας καὶ πάντα μάρτυρας.

Ὅποίαν ἄρ' ἔτι τιμωρίαν ἐπεφύλαττεν ὁ Θεὸς διὰ τὴν ψυχὴν αὕτην ἥτις ἐτάραττεν οὕτω τὴν ἡσυχίαν τοῦ στερώματος ;

Ἐρ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ πρὸ ἐξ ἑκατὸν ἐτῶν περιμενομένη μὲ τόσον ἀνυπομονήσιν αὕτη στιγμή, τόσον αὕτη ἐπεθύμει νὰ μανθάνῃ τὰ τοῦ κόσμου εἰς τὸν ὅποιον ἔμελλε νὰ κατοικήσῃ· ἀλλὰ καθόσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸν χρόνον τῆς γεννήσεώς τῆς τόσον ἐπιπτεν εἰς τὸ σκότος, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἀμείδιλλε πλέον τί ἔμελλε νὰ εἶρῃ ἐν τῇ γῇ.

Ἀπῆντησεν ὁμοῦ τὸν ἄγγελον.

- Λοιπὸν ; τὸν ἐρωτᾷ.
- Λοιπὸν, ἡ μήτηρ σου εἶναι ἐγγυος.
- Ἐγγυος δι' εἰς.
- Δι' ἐσέ.

Ἡ ψυχὴ ἀρῆκε φωνῇ ἥτις εἰς τὴν γῆν θὰ ἐκλαμβάνετο ὡς ἀμάρτημα, ἀλλ' ἥτις διὰ τὸν οὐρανόν ἦτο κακούργημα.

Ποτὲ δὲν εἶδον ψυχὴν ἐπιθυμοῦσαν μὲ περισσοτέραν ἀνυπομονήσιν καὶ τόσον μεριμνῶσαν διὰ τὴν γέννησιν τῆς ὥστε αἱ μόνον πρὸς τὸν Θεὸν τρέφουσαι ἐρωτὰ, ἤρχισαν νὰ δέωνται δι' αὐτήν.

Ἡ χαρὰ τῆς λοιπῆς εὗξε καθεὸς ὁ χρόνος παρήρχετο, καὶ μίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἦτο εὐθυμος διότι ἠρίθμει ὅτι ὀλίγαι ἡμέραι τῇ ἔμενον ἐστὶ, ἦλθε πρὸς αὐτήν ὁ Ἄγγελος.

- Λοιπὸν ; ἐρωτᾷ ἡ ψυχὴ.
- Φεῦ ! ἀπαντᾷ ὁ Ἄγγελος, ἡ μήτηρ σου ἀπέθανε γεννώσά σε.

— Κ' ἐγώ ; ἀνέκραξεν ἡ ψυχὴ.

— Σὺ ἀπέθανες ἐρχομένη εἰς τὸν κόσμον !

Ἡ τιμωρία παρεκολούθησε τὴν ἀμαρτίαν.

Ἡ ψυχὴ ἠσθάνθη ὅτι ὁ οὐρανὸς ὑπεχώρει ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς· ἐδουλόζετο εἰς τὰ ἐρέβη ! . . .

(ὑπὸ τῆς Κ^αs. Μ. Δ. Σ.)

Ο ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΘΝΕΩΤΑΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ὅρα φύλλ. Θ'.)

— Σὺ εἶσαι Ἀσπασία ; πόσον ἥλλαξες μικρά μου ! Ἐνθυμεῖσαι ; σὲ δυτηρέσται ὅταν μὲ ἤκουες καὶ ἔβηγα. . . Δὲν ἦμην πλέον φαιδρὸς, δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ χορεύσω, δὲν ἦμην πλέον ὁ εὐθυμὸς σύντροφος τῶν πρώτων μας διασκεδάσεων ! Ὀλίγον μετέπειτα ἀπέταξες πρὸς ὀρίζοντα μᾶλλον σαπρεϊόχρουν ! Δὲν ἠθέλησας νὰ σ' ἐμποδίσω· αἱ ἡδοναί, μικρά μου, σὲ κατέστησαν σκληράν· πρόσεξον ὁμῶς μὴ καὶ αὗται φανῶσι σκληραὶ πρὸς σέ ! Τὰ ζωτῆρά καὶ ἀπαστράπτοντα βλέμματά σου, ἐσθέσθησαν· αἱ ῥοδόχροες παρειαὶ σου μακραινόνται καὶ κοιλκίνονται. Ἀσπασία, Ἀσπασία ! δὲν σοὶ ἐζήτησα ποτὲ νὰ μὲ ἐκδικηθῇς τόσον σκληρῶς ἐπὶ σεαυτῆς τῆς ἰδίας ! Εὐγνωμονῶ διὰ τὸν ὑστάτον τοῦτον χαιρετισμόν σου· εἴθε ὁ ἰδικὸς μου χαιρετισμὸς νὰ μὴ σημαίνῃ « ταχέϊαν ἐντάμωσιν ! »

— Καὶ ὑμεῖς μὲ χαιρετᾶτε, ἐνδοξε βιβλιοπώλα, κορδωνόμενος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ καταστήματός σας ; . . Καὶ ὁμοῦ, ὅτε ἄπειρος καὶ δειλὸς νεανίας παρουσιάζσθην ἐπὶ τῆς φλιάς τοῦ ἰδίου τούτου καταστήματος συστρέφων μετ' ἀμνηχανίας εἰς τὰς χεῖρας τὸν πῖλόν μου, μοὶ ἐπτρέψατε τὰ νῶτα. Ἐτόλμησα νὰ σᾶς ἀναφέρω περὶ ἐνὸς δράματος ὅπερ ἀρτίως εἶχαν συγγράψῃ, πλὴν ὑμεῖς ἠρχίσατε νὰ συρίζετε τὴν πόλιν φιλολογῶν μετὰ προσοχῆς ἀσήμαντόν τινα κατὰλογον. Μυρίας εὐχαριστήσεις, ἐνδοξε βιβλιοπώλα, διὰ τὸν χαιρετισμόν σας τοῦτον !

— Ἀπλοῦς μόνον χαιρετισμὸς ἀπὸ σέ εἰς οὐ τινος τὴν εἰλικρινῇ φιλίαν ἦμην πεπεισμένος ; Ποῦ τρέχεις τόσῳ ὁρμαϊῶς ; Δὲν ἔλαβες ἄρ' ἔτι τὴν εἰδῆσιν τοῦ θανάτου μου καὶ τὴν παράκλησιν τοῦ νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς τὸν τελευταῖόν μου περίπτεον ; Διατί μ' ἐγκατέλειπες ; Χάριν μιᾶς ἐπισκέψεως εἰς τὸν βράπτειν σου, χάριν ἐνὸς προγεύματος, ἢ ἴσως χάριν μιᾶς ἐρωτικῆς συνεντεύξεως ! Οἱ φίλοι σου θὰ μὲ ἐκδικηθῶν μίαν ἡμέραν ἐπὶ σοῦ, καὶ θε-

λεις αίσθανθῇ πόσον ὀδυνηρὸν εἶναι νὰ βλέπῃ τις ἐκεῖνον ὃν ὠνόμαζεν εἰλικρινῇ φίλον του ἐν τῷ κόσμῳ, διαβαίνοντα ἀπαθῶς πλησίον τοῦ φερέτρου του.

— Εὐχαριστῶ, ὡραία μου ἀγνώστος· εὐχαριστῶ... Εἶσαι ὡραία, εἶσαι νέα, — εἶσαι καλή. Ναί, καλή· τὸ ἐμάντευσά ἐπὶ τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου σου ἀντανακλωμένης συμπαθείας. Ἐλαβες οἶκτον πρὸς τὸ πτωχικὸν φέρετρον τὸ ὑπὸ πάντων ἐγκαταλειμμένον. Τίς εἰξέουσι ἂν ἡ εἰμαρμένη σὲ εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ βίου μου ἵσως ἤθελες εἶσθαι ὁ προστάτης μου ἀγγέλος. Ἦθελον σὲ ἀγαπήσει· ὦ! πολὺ σὲ ἀγαπήσει—καὶ ὁ ἀληθὴς ἔρως προφυλάττει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τσαῦτα βάραθρα! τὸν ὑποστηρίζει εἰς τσαύτας δοκιμασίας! Εὐχαριστῶ, γλυκεῖά μου ἀγνώστος! ὁ χαιρετισμός μου οὗτος, εἶμαι βέβαιος, θὰ σοὶ φέρῃ εὐδαιμονίαν.

— Καὶ σὺ μαιράκιον μὲ θεωρεῖς μετ' ἐκπλήξεως· ἀγνοεῖς ἀκόμη τί ἐστὶ θάνατος, δὲν ἐγνώριζες ἀκόμη τί ἐστὶ βίος. Ἡ παιδική σου ἡλικία εἶναι ὅλη χάρις καὶ εὐθυμία, καὶ ὁ πρὸς ἐμὲ χαιρετισμός σου εἶναι ἀγνός καὶ ἀθῶος· καὶ ἐγὼ θέλω σὲ ἀνταμείψαι διὰ μιᾶς συμβουλῆς: Ἀθῶον μαιράκιον μὴ ζητήσης νὰ γίνῃς φιλολόγος!

— Πῶς; καὶ ὑμεῖς περιώνυμε δόκτορ κλίνετε τὸ μέτωπον; ὦ, ἐὰν εἰξέουσα τίς εἶμαι ἵσως τὸ συνειδὸς ἤθελε τύψῃ τὴν καρδίαν σας. Διότι, μὴ τὴν ἀλήθειαν αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐκεῖναι in anima vili δοκιμαί σας ἐποτάχυναν τὸ τέλος μου. Μὴν ἐμπιστεύεσθε, δόκτορ, εἰς τὰ νέα φάρμακα· φροντίζετε ὀλιγώτερον περὶ τῆς φήμης καὶ περισσύτερον περὶ τῶν ἀσθενῶν. Τὸ νέον ἐκεῖνο φάρμακον οὐ περ ἡμεῖς ἐπαγγέλλασθε τὸν ἐφευρετὴν εἶναι μυσαρὰ ἀγυρτεία! Εὐτυχῶς τὰ τεῖχη τοῦ νοσοκομείου δὲν ὁμιλοῦν! Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν μνησικακῶ πρὸς ὑμᾶς· ἡμέραι τινὲς περιπλέον ἡμέραι τινὲς ὀλιγώτερον, μηδ' ἀμυνῇ ὑπόθεσις! Χαίρετε, δόκτορ, δὲν μνησικακῶ—πλὴν μὴν ἐμπιστεύεσθε εἰς τὰς νέας ἐφευρέσεις!

— Ἰδοὺ καὶ εἰς ἐφημεριδογράφος! μόλις ἐκδίδει τὸν φίλον του· διατί τοῦτο; ὦ, ἐννοῶ· διότι τὸ πολιτικὸν του κρανίον εἶναι ἐστερημένον τριχῶν!—Ἐνθυμεῖσθε ἐκεῖνο τὸ δροῦμά μου; Μετὰ πόσας πικρίας καταφέρθητε διὰ τῆς ἐφημερίδος σας! Ἀρά γε τὸ δροῦμα ἐπ' αἰεν; ὅχι· ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ δράματος ἦτις δὲν ἤθελε νὰ τὰ ταυρίσῃ μετὰ τὴν ἐξοχήτητά σας!... δοῦλός σας, Μεττερνίχους φαλακρὰ κεφαλή!

— Καὶ ἄλλο λείψανον! καὶ ἄλλος συνάδελφος τοῦ νοσοκομείου! ὦ, εἶχον ἄδικον νὰ παραπονοῦμαι! Ἐὰν κανεῖς δὲν μὲ συνώδευσεν εἰς τὴν θανάτην μου, εἶναι ὅμως καὶ κατὰ σκληρότερον ἀπὸ τὴν μοναξίαν· ἡ παρουσία μιᾶς τεθλιμμένης γυναικὸς ἣν ἐγκαταλείπει τις χήραν, ἡ θέα κλαυθμυρίζόντων τέκνων ἅπανα καθίστησιν ὀρφανά... Πτωχὲ σύντροφε

τῆς τελευταίας κλίνης! μοὶ δίδεις ἐπωφελέστατον μάθημα καρτερίας καὶ ὑπομονῆς.

— Ἠσυχάσατε, κύριε ἀνθρωπάκα, μὴ προσπίπτῃτε ἐδαφιαίως· δὲν θὰ κάμετε καλὴν πώλησιν μετὰ τὰ ἄνθη σας· τὸ μέτωπόν μου δὲν προωρίσθη νὰ στεφθῇ δι' ἄνθων οὔτε ἐν τῇ βίῳ οὔτε ἐν τῇ θανάτῳ! Καὶ σὺ ὡς βλέπω τὸ ἐννόησες, καὶ διὰ τοῦτο ἐπανέρχεται πάλιν εἰς τὸ κατάστημα ψιθυρίζων:

— Κακὸς πελάτης!

— Χὰ, χά, χά! ὡς καὶ ὁ θυρωρὸς τοῦ νεκροταφείου μὲ χαιρετᾷ! ποτὲ ἐφ' ὅρου ζωῆς δὲν ἔτυχον τοιαύτης τιμῆς· ἀναμφιβόλως καλὰ ἔκαμα καὶ μετοίκησα! Ἐδῶ θὰ κοιμῶμαι ἡσυχος, δὲν θὰ ἔχω ἐνοίκια νὰ πληρώνω οὐδὲ δικαστικούς ληπτήρας νὰ φοβοῦμαι· πρὸς τούτοις δὲ, θὰ ἔχω καὶ θυρωρὸν εὐγενῆ πρὸς τοὺς ἐνοικιάτοράς του!

Ἡ συνοδία ἐπλησίασεν, ὁ νεκροθάπτης ἐξετελέσατο τὸ ἔργον του, ἡ φωνὴ εἰσέρχοιτο.

.....

Ἐπανέκαμψα οἰκᾶδε βεθυθισμένος εἰς σκέψεις καὶ συλλογιζόμενος ὅποσα ἠδύναντο νὰ εἰπωσιν οἱ νεκροὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἐὰν μίαν ἡμέραν ἡγείροντο ἐκ τοῦ τάφου.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν) I. X. K.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΑΔΑΗΦΑΓΙΑ.—Ἰστορεῖται περὶ τοῦ Κλαυδίου Ἀλβίου βασιλεύσαντος 198 ἔτη Μ. Χ. ὅτι ἡμέραν τινα ἔφαγεν εἰς ἐν πρόγευμα 100 σκυφάγους, 400 ὀστρεῖδια, 10 πέπονες, 300 ξοδάκινα καὶ μεγάλην ποσότητα σταφυλῆς.

Φάλλον δέ τις καλούμενος κατεβρόχθισεν ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ ἐν πρόβατον, ἓνα μικρὸν χοῖρον, ἀρκετοὺς ἄρτους καὶ τὸν ἀνάλογον οἶνον.

Εἰς τῶν ἀγίων πατέρων ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 5^{ης} ἐκατονταετηρίδος Θεοδώρητος καλούμενος ἀναφέρει περὶ τινος Συρίας γυναικὸς ἥτις καὶ τοὶ τρώγουσα τριάκοντα πούλια ἄρνιθων καθ' ἡμέραν, ποτὲ δὲν εἶπεν ὅτι ἐχόρτασεν.

Ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμιλιανὸς ἀνιάσας κατὰ τὸ 23^{ον} Μ. Χ. ἔτρωγε καθ' ἑκάστην εἰς τὸ γεῦμα του 40 λίτρας βώϊον κρέας καὶ ἔπινεν 20 βουκάλεις οἴνου. Ἡ ἀδδουραγία αὕτη ἔφερε τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τοιαύτην παχύτητα ὥστε τὰ δύο του δάκτυλα μόλις ἐχώρουν εἰς τὰ ψέλλια τῆς Αὐτοκρατείας συζύγου του.

Πλὴν, ὅλαι αἱ διηγήσεις αὗται εἰσὶ μικροῦ λόγου ἄξιαι παραβαλλόμεναι μετὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Αὐτοκράτορος Βιτελλίου. Μανθάνομεν ἀπὸ τὸν Σουτάνιον, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀξιοπίστους συγγραφεῖς, ὅτι αἱ ὁδοὶ τῆς Ἰταλίας